

[Finansministeren.]

at netop den ikrafttrædelseslov, der skal gennemføres, giver lejlighed til en drøftelse af disse problemer.

Der blev spurgt direkte, om jeg var villig til at administrere kildeskatten således, at pengeinstitutterne kunne være med i dette arbejde; jeg vil gerne sige, at det vil jeg meget gerne, og jeg har også givet udtryk for det, mener jeg, i betænkningen og i udvalget gennem oplysningen om, at det kildeskatteforslag, der ligger på bordet som regeringens forslag, ikke forhindrer, at der træffes aftale mellem de enkelte virksomheder og deres medarbejdere om sådanne ordninger. Men hvis man skal forstå spørgsmålet på den måde: om jeg vil medvirke til at gennemføre ordninger, hvorefter virksomhederne tvangsmæssigt kan pålægge deres medarbejdere at gå ind i sådanne ordninger, så er mit svar nej. Men jeg vil gerne optage forhandlinger med pengeinstitutterne om løsning af disse problemer, for så vidt ordningerne kan laves på frivillig basis ved aftale mellem virksomhederne og deres medarbejdere.

Så kommer jeg til spørgsmålet om, hvorvidt regeringen har villet eller ikke villet give garantier med hensyn til, hvordan pengene skulle bruges. Hr. Poul Møller sagde, at han var højst forbavset over, at jeg ikke ville give et sådant tilsagn — det var en lørdag, ikke aften, men eftermiddag, at dette blev afsløret. Det kan nu ikke være helt rigtigt, men det lader til, der er forskellige problemer vedrørende erindringerne fra disse møder. Forholdet er jo det, at det blev indgående drøftet i et af vore store møder i det store værelse, meget indgående drøftet, på basis af nogle spørgsmål fra hr. Ninn-Hansen flere dage før, hvor jeg helt klart sagde, at jeg ikke kunne give noget tilsagn om og ikke ville give noget tilsagn om, at vi nu kunne fastlægge de skalaer, som skulle bruges i 1968-69, idet vi først måtte kende indtægtsgrundlaget for 1968-69 og ikke mindst udgiftsgrundlaget, udgifterne for 1968-69; jeg ville altså ikke give et sådant tilsagn, så det kan ikke være først om lørdagen, det er gået op for hr. Poul Møller, og jeg tror heller ikke på, at hr. Poul Møller med den intelligens, han er i besiddelse af, blev forbavset over, at jeg sagde dette.

Sagen er jo den, at det er en selvfølge, at man ikke kan give sådanne tilsagn. Det eneste, vi kan gøre, er jo at sige: med de og de penge, de 2 milliarder kr., kan vi ændre skalaerne i den og den retning på det og det grundlag, og det må jo være det grundlag, vi kender nu, og det har vi gjort. På det grundlag har vi beregnet vor skala til 90 pct., og heri ligger altså og skal også ligge — det er fakta og ikke fup — at for så vidt statsudgifterne lå på det niveau i 1968-69 og indtægtsgrundlaget tilsvarende, ja, så var det den skala, der skulle benyttes. Med andre ord: pengene er brugt til skattelettelse, men det er da klart, at hvis statens udgifter i den periode stiger med 10 pct., 15 pct., hvad ved jeg, så må staten naturligvis også til den tid have dækning, og jeg har da forstået hele systemet med enhedsskalaen netop på den måde, at her havde vi et system, der fastlåste relationerne mellem de forskellige grupper af skatteydere på en sådan måde, at det, vi skulle interessere os for til den tid, kun var niveauet, bevægelsen op og ned i den samlede skala.

Sådan har jeg forstået systemet, og det system, som især er blevet fremført fra radikal side, har regeringen jo helt og fuldt tilsluttet sig, bortset fra nogle detaljer vedrørende reguleringen. Så jeg kan ikke se, der er så forfærdelig megen grund til at blive forbavset. Det, som i virkeligheden lå i det, var, at man fra konservativ side beklageligt nok endnu en gang forsøgte at lave en håndfæstning, for så vidt angik udgifterne, og det kan man altså ikke; det vil vi ikke være med til.

I øvrigt vil jeg da gerne give udtryk for, at man også efter min opfattelse fra konservativ side gik sagligt ind i disse forhandlinger og bevægede sig et stykke vej; at vi så ikke kunne nå til vejs ende, sådan at det blev en trekant eller firkant, ja, det er der jo ikke noget at gøre ved. Men vi har drøftet problemerne på en saglig måde, og vi har også fra vor side, som det nu er understreget af udvalgsformanden, hr. Per Hækkerup, været indstillet på reelle forhandlinger, og der har ikke fra vor side været gjort forsøg på at lave skinforhandlinger med de konservative — det vil jeg gerne sige, samtidig med at jeg altså erkender, at man fra konservativ side gik sagligt ind i disse forhandlinger.